

Strije jo je zvestó poslušal in naposled jej je rekel: „Mislim sem, da tvoje serce popolnoma poznam, ljuba deklica! ali zdaj vidim, da mi je bila do zdaj ena najlepših tvojih čednosti prikrita. Vedi pa, preljuba moja, da tukaj v mestu je v tej zadevi vse drugače nego na kmetih. Tukaj ne gređó reveži nikoli po hišah prositi, kajti marsikaterega poštenega ubožca je sram beračevati; zategadelj je v vsakem mestu ubožna hiša, v kateri stanujejo siromaki, ki od mestnih prebivalcev dobivajo živež in obleko. Ker je pa Bogu najbolj dopadljivo, ako revežem pomagamo na tihem, dajem jaz svoji zvesti oskerbnici Jeri vsaki mesec 20 goldinarjev, h katerim tudi ona nekaj prihranjenih denarjev priloži in je potem med najbolj ubožne reveže razdeli. Da boš tudi ti mogla revežem pomagati, dal bom odslej tudi tebi vsaki mesec 20 goldinarjev, da je povoljno razdeliš med ubožčke. Bodi pa previdna in poslušaj skušeno Jero, katera vse siromake prav dobro pozna, da ne boš novcev delila med nepotrebne lenuhe in potepuhe.“

Katarinka poljubi strijcu roko in pravi: „Dragi strijc! Bog vam obilo poverni vašo blagodušnost, s katero mi toliko veselja delate.“

Strije jej pa reče: „Blaga Katarinka! zato jaz nobene zahvale ne potrebujem od tebe. Štejem se le srečnega, da mi tvoja miloserčnost daje priložnost, da morem to, kar mi je Bog po svoji milosti podelil, deliti z ubogimi.“

Katarinka je vsaki dan vstala prav zgodaj in je šla po svoji starej navadi v cerkev, potem je pa obiskala kakega bolnika ali kakega drugega reveža, katerega je oskerbovala z denarjem in obleko. Povsod jo je spremljevala dobra in usmiljena Jera.

(Dalje prihodnjič.)

Dete pri mertvaškem odru matere.

(Poleg F. K.)

Zakaj predraga mamica
Na odru tu ležiš?
Tako terđó, tako tihó,
Zakaj, zakaj tu spiš?

Ročice, ki me vsak večer
Blagoslovile so,
So danes skupaj sklenjene,
Zakaj, zakaj takó?

Molcé tud tvoje ustice,
Ki vselej, k'dar je mrak
Napočil, so mi pravile
Kakó je Bogec blag.

Oéscse čulo nad menoj
Je zmiraj tak zvestó;
Zakaj ga zdaj zapiraš mi,
Ko gledam te ljubó:

In kaj še pravijo ljudjé?
Da proč te odnesó,
Za vselej na mertvaški vert! —
Kaj pa bo tam s tabó?

In če boš res od tukaj šla
Saboj me vzemi tjé!
Al mar me boš zapústila?
Oj mamica, nè, nè!

F. Ščina.